

Ayşe Günaysu: Soykırım İnkârına Başvurmadan Da Meramınızı Anlatabilirdiniz

Posted on 23/09/2015

Devlet yalnızca top, tüfek, tankla saldırılmaz.

Yalnızca ağır insan hakları ihlalleriyle saldırılmaz.

Yalnızca medyaya baskıyla, haber alma özgürlüğünü yok etmeyle de saldırılmaz.

Devlet, aynı zamanda düşünceleri yöneterek de saldırır. En radikal muhaliflerinin, kendisine karşı cepheden mücadele eden karşıtlarının bile kılcal damarlarına, beyin hücrelerine kadar sızan yaygın kanaatler, önkabuller, yerleşik yalanlarla saldırır. Kurucu mitlerin geniş halk kitleleri tarafından benimsenmesini sağlamanın yolunu bularak, bu mitleri siyasi aktörlerin amentüsü haline getiren, soluduğumuz havaya karışıp ciğerlerimize dolan, dokunduğunu soğuran, içinde eriten kalın, yoğun bir yalanlar perdesini üzerimize örtterek de saldırır.

“Kurtuluş Savaşı”, “emperyalizme karşı bağımsızlık mücadelesi”, bu mücadelenin “zafer”i, Türk bayrağının bütün bunları simgelemesi Türkiye Cumhuriyeti devletinin kurucu mitlerindedir. Türk ırkçılarının da, merkez sağının da, sosyal demokrasisinin de, solcularının büyük bir bölümünün de üzerinde var olduğu ortak zemindir bu. Türk sosyalistlerinin bir kesimi, açıkça savunmasa da, karşısında mücadele etmeyerek, sorundan saymayarak, sessiz kalarak desteklediği bir varoluş halidir.

Bu son derece sağlam, betondan zemini hedeflemedikçe hiçbir muhalefet bu coğrafyaya, adaletin üzerine inşa edileceği gerçek bir barışın yolunu açamaz.

75 milyonla kıyaslayınca bir avuç bile etmeyecek bir kısım insan, resmi tarihin yalanlarını sabırla teşhir eden tarihçi, sosyal bilimci, onların yazdıklarını aktarmak için didinen insan hakları savunucusu ve ırkçılık karşıtı 90'lı yılların başlarından bu yana anlatmaya çalışıyorlar. "Ulusal Kurtuluş" savaşı esas itibariyle, Kürt aşiret ve beylerinin önemli bir bölümünün desteğinin kazanılması sayesinde, Küçük Asya'nın Hıristiyan halklarının soykırımını tamamına erdiren, memleketin Müslümanlaştırılması, ardından Türkleştirilmesi sürecinin en kritik dönüm noktasıdır. Ama bunu anlatmaya çalışan o bir avuç insanın sesi, soykırım kurbanı Hıristiyan halkların çocukları dışında toplumda hatırı sayılır bir yankı bulmadı.

Ne kadar üzücü ki, memlekette adalet talep eden, şimdiye kadar ortak paydada birleşebilmiş en geniş kesimlerin umudu olan HDP'nin eşbaşkanları da kurucu mitleri tekrarlıyorlar. Selahattin Demirtaş'ın 14 Eylül'de Diyadin'de yaptığı konuşmada, "1920'lerde Kurtuluş Savaşı'nda, Çanakkale'de, Antep'te, Adana'da kim beraber savaştı? Kim göğsünü düşmana karşı beraber siper etti? Kürtler de Türkler de vardı. Madem vatani ortak vatan yaptık. Madem beraber mücadele ettik, madem bu vatanın her karış toprağında bizler kanımızı ortak döktük, o halde eşit yaşamamanın kime nasıl bir zararı olabilir" sözlerini sarf etti (aksam.com.tr).

HDP'nin çekirdek seçmeninin yanı sıra, onların da dışında, çok çeşitli kesimlerin sevgisini, saygısını kazanmış olan Selahattin Demirtaş'a hitap etmek istiyorum:

Değerli Demirtaş, "madem vatani ortak vatan yaptık" demişsiniz. Sizin gibi, kucaklayıcı olmayı samimiyetle istediğine inandığımız, okumuş yazmış, bilgili bir kişi, Kürtler ve Türklerin "ortak vatan"ı nasıl, ne şekilde, nelere başvurarak birlikte "yaptığını" bilmiyor olamaz. O "vatan" dediğinizin, çok değil daha 20. yüzyılın başına kadar Küçük Asya Rumlarının, Ermenilerin, Süryanilerin, Ezidilerin, daha birçok Müslüman olmayan halkın ortak vatani olduğunu bilmiyor olamaz. O ortak vatanın, insanıyla, mimarisiyle, kültürüyle, diliyle, tüm manevi mirasıyla yerli halkları kökünden kazıyan soykırım sonucunda Türklerle

Kürtlerin ortak vatanına dönüştüğünü bilmiyor olamaz.

İçinden geçtiğimiz dönemde bu iyi bildiğiniz gerçeği dile getirmenizi, ırkçılığın korkunç zirvelere ulaştığı günlerde soykırımdan bahsetmenizi beklemek elbette adil olmaz. Ama soykırım kurbanlarının ve onlarla dayanışma içinde olan fail halkların çocuklarının sizden bir şeyi bekleme hakkı var. O da, özel harekâtçıların zırhlı araçlarıyla “hepiniz Ermenisiniz, Ermeni piçisiniz” diye anonslar yaptığı bugünlerde Türk ırkçılığının dayandığı temel olan bu kurucu mitleri özellikle altını çizerek tekrar etmemeniz ve Türklerle Kürtlerin “ortak vatani” gibi soykırıma uğramış halkların çocuklarını rencide edecek bir söylemi kullanmamanızdır. Sözüünüzü tarihsel gerçeği tersine çeviren kalıpları tekrarlamadan, soykırım inkârına başvurmadan da söyleyebilirsiniz. Tarihin o bölümünü anlatmanızı beklemiyoruz, ama hiç değilse orasını atlayarak da meramınızı anlatabilirsiniz. O kadar zor mu?

Sizden sonra eşbaşkanınız Figen Yüksekdağ, TOBB’un öncülüğünde düzenlenecek olan “Teröre hayır, kardeşliğe evet. Bayrağını al gel” mitingine ilişkin sözlerini eleştirenlere yönelttiği cevabında daha da açık ve net konuştu: “Kimse Türk bayrağını, ırkçı kafatasçı savaş yanlısı emellerine alet etmeye kalkmasın. Yürüyüşlerde bayrağın gölgesine sığınarak faşizm yapmasın. O bayrağın alında, kızılında Kürdün, Türkün de, Lazın da, Çerkesin de kanı var. O bayrağın kızılı oradan gelmiş. Kızılın gölgesini Türkçülüklerine, faşizmlerine alet etmeye kalkmasınlar. Biz buna itiraz ediyoruz, ederiz. O bayrakta Kürdün kanı var, Türkün olduğu kadar. Arabın, Lazın, Pomağın, Gürcünün, Türkiye’nin bugünkü birliğini oluşturan bütün halkların kanı var. Bu halkların kanının oluşturduğu bayrağı bir ulus adına başka bir ulusa karşı kimse kullanamaz.” (birgun.net)

Şimdi de Figen Yüksekdağ’a sesleniyorum.

Değerli Figen Yüksekdağ, bu memlekette, Cumhuriyet tarihi boyunca en kötücül, en ölümcül, en yıkıcı, yakıcı, yağmacı kitlesel kabarmalarda, 1934 Trakya pogromundan, 6-7 Eylül pogromuna, Maraş’tan Çorum’a ve en son HDP binalarına saldırılarda dalgalandırılan

Türk bayrağı başka bir şeyi mi temsil ediyor ki, birileri tarafından bunlara “alet” ediliyor olsun? Türk bayrağı, herhangi bir zamanda hayata geçirilmiş, insanları mutlu etmiş, onlara esenlik getirmiş bir yönetimi, demokrasiyi, eşitliği, insan haklarına saygılı bir hukuk devletini, insancıl hukuku, karşılıklı anlayış ve barışı mı temsil ediyor da, onu kötülere karşı koruma ihtiyacını duydunuz? Ülkenin Türk halkının benimsediği bir simge olarak mitinglerinize dahil etmeniz, güzel bir davranış, sözüm yok. Ama renginden yola çıkıp, soykırıma uğramış, ardından da, ya dünyanın dört bir yanına saçılmış, ya da çaresiz, soykırımın devamı olan saldırgan bir inkâr toplumunda yaşamaya mahkum edilmiş canların yarasına tuz basan beyanlarınıza bir çift sözüm var.

Bayrağın rengi size, mesela uçsuz bucaksız bir gelincik tarlasının kırmızısını değil de, ‘KAN’ı çağrıştırmış. Hem de insanın damarlarında dolaşıp ona hayat veren can suyunu değil, ölme ve öldürme sonucu damarlardan fişkıran kanı çağrıştırmış. Barış talep eden bir partinin eşbaşkanının aklına en son gelmesi gereken şeyi yani. Üstelik bunu, memleketin Müslüman halkların ortaklaşa döktükleri kan olarak görmüşsünüz, o halkların döktükleri Hıristiyan kanları da değil. “Bugünkü birliğimiz”i de bu sayede sağladığımızı düşünüyorsunuz. “Bugünkü birliğimiz”in, yani Türklerle Kürtlerin “birliği”nin varlığını Ermeni, Rum, Süryani ve bu toprakların Hıristiyan halklarının yok edilmesine borçlu olduğunu HDP’nin eşbaşkanı olarak size hatırlatılmasına gerek olmalı mıydı?

Değerli Selahattin Demirtaş ve değerli Figen Yüksekdağ, sözlerinizle Cumhuriyet’in kuruluşunun üzerinde temellendiği soykırımlarda, nehirlerde yüzen, vadilerde üst üste yığılan, uçurumlardan atılan, denizlerde boğulan mezarsız ölülerin azap çeken ruhlarının acısına acı kattınız. Onların anayurtlarında, inkârın hiç aralıksız saldırısı altında yaşamakta olan, hemen hepsi de umudunu size bağlamış torunlarının kalbini kırdınız. Belki kabuk bağlamış, ama hiç iyileşmeyen yaralarını tekrar kanattınız. Onlar ki, aile büyüklerinden dinledikleri, Kürt aşiretlerinin işlediği cinayetlerin, kaçırıp çocuk yaşta kendilerine cariyeye yaptıkları nenelerinin yürek dağılayan, çene kilitleyen anılarını HDP’yle kurdukları gönül bağı nedeniyle eski bir sandığa koyup kapağını kapatmışlardı. O anılar şimdi canlanmış,

nabız gibi atmakta.

Şimdi yalnızca onlar değil, mesela Beşikçi Vakfı'ndan yayınlanan "100 Yıllık Ah - Toplumsal Hafızanın izinde, 1915 Diyarbekir" (1915diyarbekir.org) kitabında okuduğumuz, sözlü tarih çalışması yapan Adnan Çelik ve Namık Kemal Dinç'e, dedelerinin Ermenilere yaptıkları yürek kaldırmaz zalimlikleri, suçluluk duygusu ve derin bir üzüntüyle anlatan Kürtler de sizden onarıcı bir adım bekliyor.

Kaynak: demokrathaber.net